

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 13 februari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0540
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0041/A

Verzoekende partij	mevrouw Ingmar DUYCKERS vertegenwoordigd door advocaat Gerald KINDERMANS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3870 Heers, Steenweg 161
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 28 september 2015 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 13 augustus 2015.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken van 30 april 2015 verworpen.

Verwerende partij heeft aan verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van een paardenstal, tuinberging met afscheidingsmuur, kippenhok, mestopslag, paddock en looppiste op een perceel gelegen te Lanaken, Van Kerckemstraat 14, met als kadastrale omschrijving 4de afdeling, sectie A, nr. 296G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

2.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 4 april 2017.

Advocaat Gerald KINDERMANS voert het woord voor verzoekende partij. De heer Tom ROOSEN voert het woord voor verwerende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Verzoekende partij dient op 26 januari 2015 (datum van het ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*regulariseren van paardenstal en mestopslag, paddock en looppiste en een inrit*”.

De aanvraag kent een historiek. Verwerende partij weigerde bij besluit van 16 september 2009 de vergunning voor de regularisatie van de paardenstal, paddock en de oprit, die opnieuw het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing, evenals voor de heropbouw van een berging, waarvoor thans geen vergunning meer wordt gevraagd.

2.

Het perceeldeel waarop de te regulariseren constructies zijn gesitueerd ligt volgens het gewestplan ‘Limburgs Maasland’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 september 1980, in woonuitbreidingsgebied.

3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 10 maart 2015 tot en met 9 april 2015, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 30 april 2015 de stedenbouwkundige vergunning:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

...
-

Overwegende dat de te regulariseren constructies gelegen zijn binnen de zone woonuitbreidingsgebied en aldus niet bestaanbaar zijn met de bestemming van het gewestplan;

Overwegende dat voor het betreffende gebied tot nu toe geen verkaveling, BPA of RUP werd goedgekeurd zodat de ordening van het van het gebied niet is gekend, dat derhalve het gebied volgens de bestemmingsvoorschriften een grondreserve vormt bestemd voor groepswooningbouw;

Overwegende dat voor de regularisatie van de paardenstal, paddock, looppiste, de oprit tegen de linker perceelsgrens en de heropbouw van de berging reeds een weigering werd afgeleverd dd. 16.09.2009;

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat t.o.v. de weigering voor de regularisatie van de paardenstal, paddock, looppiste, de oprit tegen de linker perceelsgrens en de heropbouw van de berging men heeft afgezien van de plannen tot heropbouw van de volumineuze tuinberging van 17,40m bij 4,80m;

Overwegende dat in plaats van de volumineuze tuinberging van 17,40m bij 4,80m er nu een regularisatie wordt gevraagd voor een beperktere tuinberging van 3,46m bij 5,10m;

Overwegende dat deze kleinere tuinberging eveneens geplaatst werd in het woonuitbreidingsgebied en verbonden is met het hoofdgebouw via een afscheidingsmuur van 14,33m waardoor deze constructie eveneens niet bestaanbaar is met de bestemming en ruimtelijk niet inpasbaar is in de omgeving;

- Overwegende dat bijkomend t.o.v. de vorige regularisatieaanvraag dd. 16.09.2009 in het woonuitbreidingsgebied nog een nieuw bijgebouw (een kippenren van 3,40m bij 3,51m met een hoogte van 2,30m) werd opgetrokken;
- Overwegende dat de te regulariseren paddock, looppiste, paardenstal, kippenhok, tuinberging met afscheidingsmuur, mestopslagplaats en de oprit tegen de linker perceelsgrens, volgens het vigerende bestemmingsplan (gewestplan) gelegen is in een woonuitbreidingsgebied en dat dit in tegenspraak is met artikel 5 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, zodat dit niet vergunbaar is;
- Overwegende dat de totale bouwdiepte van de woning in combinatie met afscheidingsmuur en de tuinberging ongeveer 33m bedraagt zodat op de rechter perceelsgrens een volledige doorlopende gevel ontstaat;
- Overwegende dat deze te regulariseren toestand slechts beperkt afwijkt van de reeds geweigerde toestand in 2009 en dat er bovendien nog bijkomende constructies werden opgericht in het woonuitbreidingsgebied;
- Overwegende dat er door de achterliggende gebouwen en de terreinaanleg er een hypotheek gelegd wordt op een mogelijke ontwikkeling van het achterliggend binnengebied;
- Overwegende dat de argumenten van de ontwerper in bijgevoegde motiveringsnota niet kunnen bijgetreden worden; dat door de vorm en afmetingen van het perceel en door het samengaan met de omringende percelen en bebouwing, het voorgestelde niet aanvaardbaar is;
- Overwegende dat het ontwerp niet voldoet aan de algemene stedenbouwkundige voorschriften en de vigerende normen; dat de bouwdiepte, bouwvrije zones en hoogten niet gerespecteerd worden in navolging van de verscheidenheid van bebouwing in de omgeving;
- Overwegende dat gezien de bestaande ruimtelijke configuratie en de reeds aanwezige bebouwing het bestaande straatbeeld wel wordt aangetast; dat de voorziene werken wat betreft kroonlijsthoogte en dakvorm stedenbouwkundig niet verantwoord zijn in de huidige straatwand;
- ...

4.

Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij op 29 mei 2015 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 juni 2015 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 14 juli 2015 verklaart verwerende partij het beroep op 13 augustus 2015 ongegrond en weigert zij de stedenbouwkundige vergunning:

“ ...

Gelet op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en de daarin ontwikkelde motieven tot weigering van de stedenbouwkundige vergunning;

Gelet op de redenen van het beroep zoals vermeld in voornoemde brief van 29 mei 2015;

Gelet op het onderzoek dat ter plaatse werd ingesteld;

Gelet op het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 30 juni 2015;

Gelet op de wens van de beroeper om gehoord te worden; dat alle partijen werden opgeroepen; dat op het onderhoud van 14 juli 2015 advocaat Kindermans, advocaat Pexsters en de heer Duyckers zijn verschenen;

Gelet op de opmerkingen van de aanwezige partijen geformuleerd tijdens de hoorzitting, die werden besproken en in overweging genomen door de deputatie alvorens te beslissen over het beroep;

...

dat het vergunningsaanvraagformulier en de bijgevoegde motivatienota het voorwerp van de aanvraag als volgt vermelden:

- regulariseren van een paardenstal en mestopslag;*
- regulariseren van een paddock en looppiste;*
- regulariseren van een inrit;*

dat de paardenstal een houten constructie is, met een bebouwde oppervlakte van 7.40m x 15.80m, afgedekt met een zadeldak in zwarte vezelcement golfplaten, kroonlijsthoogte 2.30m, nokhoogte 4.60m; dat deze stal staat ingeplant achteraan op het perceel, op 1.70m van de linker perceelsgrens en tot min. 5m van de achterste schuine perceelsgrens; dat de mestopslag een ondiepe put betreft, ca. 20m² groot, met wanden in betonblokken en ingeplant in de hoek tussen de linker en de achterste perceelsgrens;

dat vóór de paardenstal een open looppiste en paddock wordt voorgesteld, met een zandbed als bodem; dat het geheel, ca. 47m x 23m groot, omgeven is met een omheining van houten palen, planken en draad 1.45m hoog;

dat de te regulariseren inrit een 5m brede klinkerverharding betreft, vanaf 50m perceelsdiepte, langs de laurierhaag aan de linker perceelsgrens, samen met en aansluitend bij de verharding tussen de paardenstal, mestopslag en achterste perceelsgrens;

dat in de nota aangegeven wordt dat aanvrager van mening is dat het mogelijk moet zijn een tijdelijke vergunning te verkrijgen voor deze constructies -planologisch gesitueerd in het achtergelegen woonuitbreidingsgebied-, onder de specifieke voorwaarde dat hij onmiddellijk overgaat tot verwijdering van de constructies na ingebrekestelling door de overheid op het ogenblik van het realiseren van het woonuitbreidingsgebied;

Overwegende dat de plannen bij de aanvraag ook bouwtekeningen van de woning annex aanhorigheden omvatten (afscheidingsmuur en vrijstaande tuinberging); dat aangezien de woning formeel geen onderdeel uitmaakt van de vergunningsaanvraag, deze plannen (BA.01-1 en -2) niet in de beoordeling betrokken worden en deze plannen niet aan de beslissing van de deputatie zullen worden gehecht;

Overwegende dat de onmiddellijk omgevende bebouwing hoofdzakelijk bestaat uit woningen, in open en halfopen bebouwing, waarvan sommige met een uitgesproken residentieel karakter;

Overwegende dat het perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 goedgekeurd gewestplan Limburgs Maasland begrepen is in een woongebied (eerste 50 meter vanaf de rooilijn) en een woonuitbreidingsgebied (achterliggend gedeelte);

...

dat de woonuitbreidingsgebieden, overeenkomstig artikel 5 § 1.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, uitsluitend bestemd zijn voor groepswooningbouw zolang de bevoegde overheid niet over de ordening van het gebied heeft beslist en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan met de promotor;

dat het perceel niet begrepen is binnen een goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan of bijzonder plan van aanleg of een vergunde niet-vervallen verkaveling;
dat de te regulariseren werken zich integraal situeren binnen dit achterliggend woonuitbreidingsgebied;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 4.3.1 VCRO een vergunning geweigerd wordt indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of met een goede ruimtelijke ordening;

...

Overwegende dat met betrekking tot een voorafgaande vergunningsaanvraag bij besluit van de deputatie van 16 september 2009 het beroep van aanvrager werd ingewilligd voor de regularisatie van de oprit aan de voorgevel rechts, van de garage en van de aangebouwde tuinberging (onder voorwaarde), en het beroep niet werd ingewilligd voor de regularisatie van de paardenstal, de paddock en de oprit tegen de linker perceelsgrens en voor de heropbouw van de berging;

dat nog latere relevante gegevens met betrekking tot kwestieus perceel zijn :

- 27 januari 2010: PV van vaststelling van bouwmisdrijf voor het oprichten van een paardenstal en mestopslag en aanleggen van een paddock, loop piste, oprit in klinkers tegen de linker en achterste perceelsgrens en de heropbouw van een berging;*
- 22 oktober 2010: eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over de door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voorgestelde vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand;*
- bij brief van 4 juli 2013 laat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan eigenaar (aanvrager) weten dat de eerder gevraagde minnelijke schikking niet kan worden toegestaan om reden van de weigering van een schriftelijk akkoord door de procureur des Konings.*
- het dossier is momenteel in behandeling bij de Correctionele Rechtbank te Tongeren.*

Overwegende dat de werken in huidige aanvraag reeds beoordeeld werden in de voorafgaande vergunnings-procedure en dat desbetreffend de vergunning geweigerd werd bij bovenvermeld besluit van de deputatie van 16 september 2009;

dat vanuit ruimtelijk-stedenbouwkundig oogpunt er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die een andere beoordeling kunnen verantwoorden;

dat al deze werken waarvoor nu de regularisatie wordt gevraagd, planologisch gesitueerd zijn in het achtergelegen woonuitbreidingsgebied;

dat over de concrete ordening van het betreffende gebied tot nu toe nog niet werd beslist door de bevoegde overheid (geen verkaveling, ruimtelijk uitvoeringsplan of bijzonder plan van aanleg goedgekeurd); dat bijgevolg het gebied volgens de bestemmingsvoorschriften een grondreserve vormt bestemd voor groepswoningbouw;

dat de aanvraag dus strijdig is met de geldende bestemmingsvoorschriften; dat ter zake er geen afwijkings- of uitzonderingsbepalingen gelden;

dat een verdere beoordeling inzake de verenigbaarheid met de goede ordening van de plaats niet aan de orde is;

Overwegende dat in ondergeschikte orde ook nog kan worden vermeld dat het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan (GRS) inzake de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, specifiek betreffende het woongebied-beleid en de gemeentelijke bijsturing, in het richtinggevend deel stelt dat woonuitbreidingsgebieden ... die perifeer gelegen zijn of niet bijdragen tot kernversterking behouden blijven als reservegebieden; dat verder in het GRS specifiek kwestieus woonuitbreidingsgebied 'NWU-5 Aan de Grote Weg' als reservegebied wordt aangeduid;

Overwegende dat buiten voorgaande op het beroepschrift nog kan worden gerepliceerd met wat volgt;

- dat het weigeringsmotief dat door de achterliggende gebouwen en de terreinaanleg er een hypotheek gelegd wordt op een mogelijke ontwikkeling van het achterliggend binnengebied bekritiseerd wordt met de stelling dat het voor iedereen vaststaat dat dit binnengebied nooit zal en kan ontwikkeld worden; dat enerzijds deze vrijblijvende bewering tegengesproken wordt door bovenvermelde verwijzing naar het GRS; dat anderzijds, indien dit al zo zou zijn, hiermee evenmin een rechtsgrond voor een bestemming strijdig met de voorschriften wordt verschaft;
- dat uit inlichtingen van de gemeentelijke bouwdienst inderdaad blijkt dat de eigenaar van het achter aanpalende perceel recent aan de gemeente een initiatief tot opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) voor het betreffende woonuitbreidingsgebied heeft gevraagd; dat tot op heden dit echter nog niet tot een concreet resultaat heeft geleid; dat pas een definitief goedgekeurd RUP een rechtsgrond kan bieden voor het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen;
- dat de thans geldende regelgeving geen mogelijkheden voorziet om een tijdelijke vergunning toe te staan in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften; dat voorts de Vlaamse Regering nog geen besluit heeft genomen met betrekking tot stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur, in uitvoering van artikel 4.6.3 VCRO;

Overwegende dat het aangevraagde onverenigbaar is met de geldende stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de stedenbouwkundige vergunning moet worden geweigerd;
...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.3.1, §2 VCRO, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het materieel motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij licht het middel toe als volgt:

“ ...

Doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat:

Overeenkomstig art. 4.3.1 VCRO wordt een vergunning geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, waarbij in het overwegend gedeelte

van deze beslissing uitdrukkelijk wordt weergegeven dat de gemeente bezig is met een initiatief tot opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) voor het betreffende woonuitbreidingsgebied.

In casu is het zo dat de situatie van het woonuitbreidingsgebied niet meer overeenstemt met de planologische intenties van het gemeentebestuur.

Het is niet de bedoeling van het gemeentebestuur om dit woonuitbreidingsgebied te realiseren, gelet op het feit dat op deze locatie achter het terrein van verzoekende partij een kunstgalerij is ontwikkeld met een park waarin allerlei kunst wordt ondergebracht.

Het zou de bedoeling zijn van het gemeentebestuur om deze zone om te vormen tot recreatiezone, waarbij de eigenaar van dit achterliggend gebied een uitdrukkelijke vraag desbetreffend gesteld heeft aan de gemeente.

Inderdaad wordt in de bestreden beslissing ... gesteld dat uit inlichtingen van de gemeentelijke bouwdienst ... blijkt dat de eigenaar van het aanpalende perceel recent aan de gemeente een initiatief tot opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) voor het betreffende woonuitbreidingsgebied heeft gevraagd.

De deputatie wijst erop dat dit tot op heden echter nog niet tot een concreet resultaat heeft geleid, doch betwist niet dat de planologische intenties gewijzigd zijn.

In die omstandigheden wordt door de deputatie gesteld dat pas een definitief goedgekeurd RUP een rechtsgrond kan bieden voor het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen.

De thans geldende regelgeving voorziet geen mogelijkheden om een tijdelijke vergunning toe te laten in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften.

Hierbij wordt verwezen naar het feit dat de Vlaamse Regering nog geen besluit heeft genomen m.b.t. stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur, dit in uitvoering van art. 4.6.1 VCRO.

Verzoeker is van mening dat in casu er sprake is van een schending van art. 4.3.1 §2 VCRO daar waar deze stelt dat de vergunning in overeenstemming dient te zijn met de goede ruimtelijke ordening en met inachtneming van de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid.

Ook cultuurhistorische aspecten dienen in aanmerking te worden genomen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat bij het weigeren van de vergunning van verzoeker geen rekening wordt gehouden met de functionele inpasbaarheid en met het ruimtegebruik ter plaatse.

Iedere waarnemer zal vaststellen dat de aangevraagde constructies volledig in overeenstemming zijn met de intenties van het gemeentebestuur en met het huidige ruimtegebruik.

Het is uiteraard niet omdat een nieuw RUP nog niet is goedgekeurd, dat geen rekening zou kunnen gehouden worden met de goede ruimtelijke ordening.

Het is zelfs zo dat in het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid uitdrukkelijk wordt gesteld dat niet alleen rekening moet gehouden worden met de actuele planologische context, maar ook met de toekomstige planologische context wanneer elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat het de bedoeling van de overheid is om de planologische context te wijzigen.

Op basis van hetgeen in de pijplijn zit en hetgeen de gemeente Lanaken van plan is te doen, is het perfect mogelijk de vergunning af te leveren op basis van de aanvraag die door verzoeker werd gedaan.

Er wordt overigens onvoldoende aangeduid op grond waarvan geen tijdelijke vergunning wordt geleverd.

Het volstaat uiteraard niet om te stellen dat de Vlaamse regering nog geen besluit heeft genomen m.b.t. stedenbouwkundige vergunning in uitvoering van art. 4.6.1 VCRO.

Er wordt in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening uitdrukkelijk gesteld dat de Vlaamse regering nadere regels kan bepalen op het vlak van stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur, in het bijzonder de minimale en maximale geldigheidsduur ervan.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, zowel voor wat betreft de toepassing van art. 4.3.1 VCRO als voor wat betreft de toepassing van art. 4.6.3 VCRO.

Evenwel zijn de cultuurhistorische aspecten in casu niet uiteengezet in de bestreden beslissing en werd onvoldoende aandacht besteed aan de argumentatie die op basis van art. 4.3.1 § 2 nochtans noodzakelijk is.

Daarenboven is het duidelijk dat er een ernstig gebrek is in de motiveringsplicht op grond van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Inderdaad blijkt uit de bestreden beslissing dat geen enkel onderzoek door de deputatie van de Provincie Limburg zelf werd gedaan en dat gewoon tekstueel het volledig advies van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar wordt overgenomen.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is aan de hand van duidelijke juridische argumenten die gebaseerd zijn op feitelijke gegevens op welke gronden het college van burgemeester en schepenen en nadien de deputatie tot haar conclusie is gekomen.

...

In ieder geval kan in voorliggend geval zonder enige twijfel gesteld worden dat de precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn.

...”

Verzoekende partij voegt hieraan in haar wederantwoordnota nog het volgende toe:

“ ...

Met betrekking tot het eerste middel wordt gesteld dat dit manifest ongegrond is, voor zover al ontvankelijk.

Er wordt evenwel geen reden van onontvankelijkheid aangehaald.

Er wordt in eerste instantie verwezen naar de integrale motivering van het besluit ...

Daarbij wordt gesteld door de deputatie dat uit de motivering van de bestreden beslissing overduidelijk zou blijken dat de aanvraag niet werd getoetst aan een goede ruimtelijke ordening en meer nog dat dit ook niet moest, noch nuttig was omwille van de vastgestelde strijdigheid met de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften die gelden voor 'woonuitbreidingsgebied'.

Verder wordt gesteld dat indien een aanvraag moet geweigerd worden omwille van een strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften in de zin van art. 4.3.1 § 1, 1° a VCRO dan de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening overbodig wordt, zoals bepaald in artikel 4.3.1 § 1, 1°b en art. 4.3.1 § 2 VCRO.

...

Er wordt evenwel op gewezen dat het college letterlijk in het bestreden besluit zelf heeft overwogen, gelet op de strijdigheid met de geldende stedenbouwkundige voorschriften 'dat een verdere beoordeling inzake de verenigbaarheid met de goede ordening van de plaats niet aan de orde is'.

De deputatie gaat voorbij aan het feit dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken wel degelijk andere intenties heeft en van plan is een wijziging aan te brengen aan het planologische kader.

De bewijsstukken werden bijgebracht, waaruit blijkt dat de gemeente Lanaken ondertussen de nodige initiatieven neemt.

Bij e-mailbericht van 5 februari 2016 heeft de verantwoordelijke van de gemeente Lanaken, mevrouw Patricia KUSTERS, ruimtelijk planner van de gemeente Lanaken, een e-mailbericht verstuurd aan de architect van verzoeker, waarbij werd meegedeeld dat de gemeente recent gestart is met de opmaak van het RUP Paalsteenlaan – Vankerkemstraat.

Momenteel worden de eerste ontwerpen voorbereid, dit in samenwerking met het studiebureau Antea, aldus de ruimtelijke planner.

Aan de hand hiervan wordt uitdrukkelijk aangetoond dat er geen rekening werd gehouden met de planologische toekomst.

Nochtans heeft de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening o.m. met betrekking tot de regelgeving omtrent de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid uitdrukkelijk gesteld dat niet alleen rekening moet gehouden worden met de actuele planologische context, maar ook met de toekomstige planologische context wanneer elementen worden aangebracht, waaruit blijkt dat het de bedoeling van de overheid is om de planologische context te wijzigen.

Dit bestaat ook met zoveel woorden in het inleidend verzoekschrift weergegeven.

Het is nogal kort door de bocht door gewoon te stellen dat zolang een nieuw RUP nog niet is goedgekeurd er geen rekening zou kunnen gehouden worden bij het beoordelen van een vergunningsaanvraagdossier.

De deputatie stelt dat een positieve anticipatie niet mogelijk is, maar enkel een negatieve anticipatie.

Er wordt evenwel geen rechtspraak of rechtsleer aangehaald, teneinde deze stelling te ondersteunen.

De deputatie stelt gewoon dat de bewering dat ten gevolge van de planologische intenties van de gemeente een toets aan de goede ruimtelijke ordening op zijn plaats was geen enkele rechtsgrond vindt.

Verzoeker heeft in het inleidend verzoekschrift ook gewezen op een ernstig gebrek in de motiveringsplicht op grond van art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het is uiteraard niet door de bestreden beslissing integraal te herhalen in de antwoordnota dat daardoor een hogere graad van motivering wordt bereikt.

Er wordt zelfs aangehaald dat het volstaat om gewoon te verwijzen naar het advies van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar, zelfs zonder de letterlijke overname van de motivering van dit verslag te noteren.

*De deputatie slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een voldoende motivering, zoals trouwens in het inleidend verzoekschrift wordt weergegeven.
..."*

2.

Verwerende partij betwist het middel in haar antwoordnota als volgt:

"...

Het eerste middel is manifest ongegrond, voor zover al ontvankelijk ...

Allereerst moet erop worden gewezen dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ons college de gevraagde vergunning heeft geweigerd omwille van de strijdigheid met de geldende stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften van het toepasselijke gewestplan Limburgs Maasland, dat ter plaatse (m.n. in de zone áchter het voorliggende woongebied, waar de gevraagde constructies zijn ingeplant) de bestemming van "woonuitbreidingsgebied" instelt.

Ons college verwijst dienaangaande naar de integrale motivering van het besluit, zoals hieronder geciteerd ...

Uit deze motivering blijkt overduidelijk dat de aanvraag niet werd getoetst aan een goede ruimtelijke ordening én meer nog dat dat ook niet moest, noch nuttig was, omwille van de vastgestelde strijdigheid met de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften die gelden voor "woonuitbreidingsgebied".

Indien een aanvraag moet worden geweigerd omwille van een strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften (in de zin van artikel 4.3.1, §1, 1°, a) VCRO, dan is een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de zin van artikel 4.3.1, §1, 1°, b° en artikel 4.3.1, §2 VCRO overbodig. Uw Raad heeft dit trouwens reeds meermaals bevestigd.

Ons college heeft trouwens letterlijk in het bestreden besluit zelf overwogen, gelet op de strijdigheid met de geldende bestemmingsvoorschriften, “dat een verdere beoordeling inzake de verenigbaarheid met de goede ordening van de plaats niet aan de orde is”.

Het middel genomen uit een schending van de in artikel 4.3.1, §2 VCRO vervatte toets aan de goede ruimtelijke ordening is dan ook om deze reden alleen al onontvankelijk, zoniet ongegrond.

Ook de bewering van de verzoekende partij dat de aanvraag had moeten zijn beoordeeld op zijn overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening, omdat er planologische intenties van de gemeente Lanaken zouden zijn om via een RUP het woonuitbreidingsgebied niet in te vullen voor woonfunctie, maar als recreatiezone, mist volstrekt juridische grond.

Ons college moet als vergunningverlenende overheid oordelen binnen het wettelijke of decretale kader en kan geenszins afwijken van de bindende stedenbouwkundige voorschriften, in casu de gewestplanbestemmingsvoorschriften voor woonuitbreidingsgebied, tenzij hiervoor een wettelijke of decretale grondslag (afwijkingsmogelijkheid) is voorzien. In casu is dit niet het geval, zoals ook uitdrukkelijk zo gesteld in het bestreden besluit zelf.

Anticiperen op nieuwe stedenbouwkundige voorschriften uit een ruimtelijk uitvoeringsplan is niet mogelijk, behoudens in het geval vermeld in artikel 4.3.2 VCRO dat in de mogelijkheid voorziet om een vergunning te weigeren indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ruimtelijk uitvoeringsplan. Beweren, zoals de verzoekende partij doet, dat een vergunning mogelijk is op basis van planologische intenties (zonder overigens deze concreet te verduidelijken) is hoe dan ook volstrekt onjuist. Er bestaat geen mogelijkheid tot “positieve anticipatie” (vergunning verlenen op basis van een ontwerp van RUP), maar enkel tot negatieve anticipatie (vergunning weigeren op basis van voorlopig vastgesteld ontwerp van RUP).

Ook voor de bewering dat ten gevolge van de planologische intenties van de gemeente een toets aan de goede ruimtelijke ordening op zijn plaats was, is er geen enkele rechtsgrond te vinden.

...

Ons college merkt ten slotte op dat het volgens de rechtspraak van uw Raad perfect toegestaan is voor ons college, wanneer het zich integraal wenst aan te sluiten bij het advies van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar, om zich de motivering uit het verslag van de PSA eigen te maken door ze over te nemen in de uiteindelijke beslissing die wordt genomen op grond van dit verslag en na partijen gehoord te hebben.

Uw Raad oordeelde reeds dat de deputatie de motivering van haar beslissing kan steunen op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar steunen, zelfs door de letterlijke overname van (de motivering van) dit verslag ...

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij stelt in essentie dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met de functionele inpasbaarheid van de aanvraag en het ruimtegebruik aldaar, als aandachtspunten bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Zij stelt dat de gevraagde constructies volledig in overeenstemming zijn met de intenties van het gemeentebestuur omtrent de toekomstige invulling van het woonuitbreidingsgebied als recreatiezone en met het huidig ruimtegebruik aldaar, zodat de aanvraag op basis daarvan kon worden ingewilligd, en er minstens een tijdelijke vergunning kon

worden verleend. Zij meent tevens dat het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de bestreden beslissing ten onrechte zonder meer wordt overgenomen, en verwerende partij nalaat om de aanvraag aan een eigen onderzoek te onderwerpen.

2.

Artikel 4.3.1 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“ ...

§1. Een vergunning wordt geweigerd:

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

- a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,*
- b) een goede ruimtelijke ordening;*

... ”

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

... ”

Artikel 4.3.2 VCRO luidt als volgt:

“Een vergunning kan worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan of van bijzonder plan van aanleg. Deze weigeringsgrond vervalt wanneer het plan geen bindende kracht heeft gekregen binnen de termijn waarbinnen het definitief kan worden vastgesteld.”

Artikel 5.1.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen luidt als volgt:

“1. De woongebieden:

... ”

1.1. De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswooningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor.”

Artikel 7.4.4, §1 VCRO luidt als volgt:

“§1. De voorschriften van de plannen van aanleg behouden hun verordenende kracht tot zij worden vervangen. De grafische en tekstuele voorschriften van de plannen van aanleg

hebben dezelfde waarde. Van deze voorschriften kan enkel worden afgeweken overeenkomstig de daartoe in deze codex vastgestelde afwijkingsmogelijkheden.”

2.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en door partijen niet wordt betwist, zijn de te regulariseren constructies volgens het geldende gewestplan gesitueerd in woonuitbreidingsgebied. De woonuitbreidingsgebieden zijn in beginsel reservegebieden die kunnen worden ontwikkeld tot effectief ‘woongebied’ (met de mogelijke bestemmingen zoals bepaald in artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen) door middel van een beslissing van de overheid tot ordening van het gebied (via hetzij een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan, hetzij een globaal plan dat het voorwerp uitmaakt van een behoorlijk vergunde verkaveling). Zolang de bevoegde overheid daartoe niet heeft beslist, zijn dergelijke gebieden uitsluitend bestemd voor groepswooningbouw.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, is het betrokken perceel vooralsnog niet geordend door een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan, dan wel door een globaal verkavelingsplan. De (gebeurlijke) vaststelling dat *“het niet de bedoeling is van het gemeentebestuur om dit woonuitbreidingsgebied te realiseren”*, en *“het de bedoeling zou zijn van het gemeentebestuur om deze zone om te vormen tot recreatiezone, waarbij de eigenaar van dit achterliggend gebied een uitdrukkelijke vraag desbetreffend gesteld heeft aan de gemeente”*, doet geen afbreuk aan de actuele gewestplanbestemming. Tevens blijkt dat de te regulariseren constructies op het perceel niet werden opgericht als onderdeel van een groepswooningbouwproject en derhalve niet in overeenstemming zijn met de geldende gewestplanbestemming, zodat ze moeten worden gekwalificeerd als zonevreemde constructies.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning weigert omwille van strijdigheid van de aanvraag met de verordenende voorschriften van het gewestplan. Zij overweegt daarbij dat *“al deze werken waarvoor nu de regularisatie wordt gevraagd, planologisch gesitueerd zijn in het achtergelegen woonuitbreidingsgebied”* en *“over de concrete ordening van het betreffende gebied tot nu toe nog niet werd beslist door de bevoegde overheid (geen verkaveling, ruimtelijk uitvoeringsplan of bijzonder plan van aanleg goedgekeurd)”*, zodat *“het gebied bijgevolg volgens de bestemmingsvoorschriften een grondreserve vormt bestemd voor groepswooningbouw”* en *“de aanvraag dus strijdig is met de geldende bestemmingsvoorschriften”*, terwijl *“er ter zake geen afwijkings- of uitzonderingsbepalingen gelden”*, waardoor *“een verdere beoordeling inzake de verenigbaarheid met de goede ordening van de plaats niet aan de orde is”*.

Verzoekende partij voert op zich geen (ernstige) betwisting inzake het determinerend weigeringsmotief in de bestreden beslissing dat de aanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming. Zij stelt enkel dat er hiervan *in casu* kan worden afgeweken op basis van het gegeven dat *“de aangevraagde constructies volledig in overeenstemming zijn met de intenties van het gemeentebestuur en met het huidig ruimtegebruik”*. De (gebeurlijke) inpasbaarheid van de constructies binnen de planologische ‘intenties’ van de gemeente doet geen afbreuk aan de (nog steeds bestaande) verordenende gewestplanvoorschriften. Overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, lid 1, 1°, a VCRO moet elke stedenbouwkundige vergunning in overeenstemming zijn met de stedenbouwkundige voorschriften, waaronder (overeenkomstig artikel 1.1.2, 13° VCRO) de reglementaire bepalingen in het gewestplan worden begrepen. De nuancering in artikel 4.3.2 VCRO voorziet enkel dat een vergunning (ook) kan worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan of van bijzonder plan van aanleg (mits dit plan bindende kracht verkrijgt binnen

de termijn waarbinnen het definitief kan worden vastgesteld). Een (zoals *in casu*) binnen de gewestplanbestemming woonuitbreidingsgebied gelegen zonevreemde aanvraag, die de bestemming beoogt van de met het woonuitbreidingsgebied strijdige bestemming, miskent de bindende en verordenende kracht van het gewestplan. Verzoekende partij toont niet aan dat de overweging in de bestreden beslissing dat enkel *“een definitief goedgekeurd RUP een rechtsgrond kan bieden voor het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen”* foutief is.

Gelet op voormelde vaststelling, wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat *“een verdere beoordeling inzake de verenigbaarheid met de goede ordening van de plaats niet aan de orde is”*. Ongeacht de (gebeurlijke) verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening in het woonuitbreidingsgebied, blijft de vaststelling dat de constructies strijdig zijn met de verordenende bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, die tot nader order nog steeds gelden. In die optiek kan de kritiek van verzoekende partij (in de hypothese dat ze gegrond is) dat *“uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat bij het weigeren van de vergunning geen rekening wordt gehouden met de functionele inpasbaarheid en met het ruimtegebruik ter plaatse”* (terwijl *“iedere waarnemer zal vaststellen dat de aangevraagde constructies volledig in overeenstemming zijn met de intenties van het gemeentebestuur en met het huidige ruimtegebruik”* en *“het uiteraard niet is omdat een nieuw RUP nog niet is goedgekeurd, dat geen rekening zou kunnen gehouden worden met de goede ruimtelijke ordening”*), niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt wat betreft de kritiek van verzoekende partij dat de bestreden beslissing ten onrechte geen tijdelijke vergunning verleende, gezien ook dergelijke vergunning strijdig zou zijn met de verordenende gewestplanbestemming, terwijl verzoekende partij niet aantoonde dat de overweging in de bestreden beslissing dat *“de thans geldende regelgeving geen mogelijkheden voorziet om een tijdelijke vergunning toe te staan in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften”* foutief is.

3.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat verwerende partij de aanvraag niet aan een eigen onderzoek heeft onderworpen, en zich louter heeft beperkt tot een woordelijke overname van het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing expliciet naar *“het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 30 juni 2015”*, terwijl verzoekende partij niet betwist dat zij hiervan voorafgaandelijk aan de hoorzitting kennis kreeg. De vaststelling dat verwerende partij vervolgens de inhoudelijke overwegingen in het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar *grosso modo* overneemt, impliceert niet dat zij de aanvraag niet (meer) zelf beoordeelde. Uit de verwijzing naar en de (quasi letterlijke) overname van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij kennis heeft genomen van de inhoud van het verslag, zich bij de daarin gemaakte beoordeling heeft aangesloten en zich die beoordeling eigen heeft gemaakt.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.6.3 VCRO. Zij licht het middel toe als volgt:

“ ...

Klaarblijkelijk is de deputatie in de bestreden beslissing van oordeel dat de thans geldende regelgeving geen mogelijkheden voorziet om een tijdelijke vergunning toe te staan in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften.

Er wordt daarbij verwezen naar het feit dat de Vlaamse regering nog geen besluit heeft genomen m.b.t. stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur in uitvoering van art. 4.6.3 VCRO.

Volgens verzoeker is dit een foutieve interpretatie van voormeld artikel 4.6.3 VCRO.

Het is uiteraard niet omdat voorzien wordt dat de Vlaamse regering nadere regelen kan bepalen op het vlak van de stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur, dat dit zou betekenen dat zonder deze nadere regelen geen tijdelijke vergunning mogelijk zou zijn.

Klaarblijkelijk is de decreetgever duidelijk van oordeel dat het mogelijk moet zijn om stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur af te leveren, maar de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening heeft uitdrukkelijk bepaald dat het mogelijk is dat de Vlaamse regering de minimale en maximale geldigheidsduur daarvoor kan vastleggen.

Zolang de Vlaamse regering dit niet doet, wil dit uiteraard niet zeggen dat er geen enkele mogelijkheid zou bestaan om een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning af te leveren, bv. totdat het nieuwe RUP tot stand is gekomen en op basis daarvan een vergunning kan worden gegeven.

Het is niet omdat de Vlaamse regering nog geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid (het woord “kan” is belangrijk), dat dit betekent dat er geen mogelijkheid zou bestaan om zo’n tijdelijke vergunning af te leveren.

*Dit werd uitdrukkelijk door verzoekende partij gevraagd en verzoekende partij is van mening dat een foutieve interpretatie wordt gegeven aan art. 4.6.3 VCRO.
...”*

Verzoekende partij voegt hieraan in haar wederantwoordnota nog het volgende toe:

“ ...

Hierbij verwijst de deputatie naar het feit dat uitdrukkelijk gesteld werd dat het aangevraagde strijdig is met de geldende bestemmingsvoorschriften, zodat geen vergunning kon worden toegestaan, waarbij de deputatie dan geheel terecht zegt te stellen dat om deze redenen ook geen tijdelijke vergunning kon worden toegestaan.

Verzoeker is van mening dat deze redenering geen steek houdt en een onvoldoende antwoord is op de stelling die door verzoeker wordt ingenomen.

Het is niet omdat de Vlaamse Regering nog geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid dat dit betekent dat er geen mogelijkheid zou bestaan om zo’n tijdelijke vergunning af te leveren.

...

Er wordt gesteld dat het tweede middel onontvankelijk zou zijn, zoniet manifest ongegrond, hetgeen in casu niet wordt toegelicht.

...”

2.

Verwerende partij betwist het middel in haar antwoordnota als volgt:

“ ...

Ons college kan allereerst tegenwerpen dat het middel als niet-ontvankelijk moet worden verworpen, aangezien niet kan worden ingezien hoe ons college een bepaling zou kunnen miskennen die aan de Vlaamse regering de mogelijkheid voorziet om nadere regelen te bepalen op het vlak van de eventuele (beperkte) duur van een stedenbouwkundige vergunning.

Ons college heeft dienaangaande wel het volgende overwogen in het bestreden besluit ...

Ons college heeft terecht de vaststelling gedaan dat de Vlaamse regering geen uitvoeringsbesluit heeft genomen in de zin van artikel 4.6.3 VCRO. De verzoekende partij betwist dit ook niet, maar stelt dat de afwezigheid van uitvoeringsregeling niet zou verhinderen dat ons college een tijdelijke vergunning zou afgeven.

De verzoekende partij vergeet hierbij evenwel dat ons college uitdrukkelijk heeft gesteld dat het aangevraagde strijdig is met de geldende bestemmingsvoorschriften, zodat geen vergunning kon worden toegestaan, waarbij ons college dan geheel terecht aanvullend stelde dat om deze reden ook geen tijdelijke vergunning kon worden toegestaan. De overweging dat de Vlaamse regering nog geen uitvoeringsbesluit heeft genomen rond vergunningen voor een bepaalde duur is hierbij zelfs niet van determinerend belang.

De kritiek op dit overtollig motief is hoe dan ook niet dienstig om een vernietiging te verkrijgen van het bestreden weigeringsbesluit.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij betwist in essentie de overweging in de bestreden beslissing “*dat de thans geldende regelgeving geen mogelijkheden voorziet om een tijdelijke vergunning toe te staan in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften*”. Zij meent dat ten onrechte wordt gewezen op de vaststelling “*dat de Vlaamse regering nog geen besluit heeft genomen m.b.t. stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur in uitvoering van art. 4.6.3 VCRO*”, gezien dit gegeven op zich niet “*zou betekenen dat zonder deze nadere regelen geen tijdelijke vergunning mogelijk zou zijn*”.

2.

Artikel 4.6.3 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“De Vlaamse Regering kan nadere regelen bepalen op het vlak van de stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur, in het bijzonder de minimale en maximale geldigheidsduur ervan.”

Ongeacht de discussie in hoeverre verwerende partij als vergunningverlenende overheid ook zonder nadere uitvoering van artikel 4.6.3 VCRO reeds een tijdelijke vergunning kan verlenen, blijft de vaststelling dat dergelijke vergunning (overeenkomstig de geldende regelgeving) nog steeds conform moet zijn met de verordenende gewestplanbestemming, zoals uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 13 februari 2018 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE